

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

„Carele ar vrea să fie mai mare între voi, să fie vouă slugă.“

Păgânii, imitatori ai zeilor vițioși și materiali; nu erau în stare să priceapă, că spirit este Dumnezeu și lucrurile sale spirituale sunt. Împărăția lui D-zeu după ei nu putea să fie alta decât împărăția văzută și materială, adevca pământul nostru mărginit, în care poate să domnească egoismul și trufia împreună cu toate vițiile omenești. În consecință păgânii nu puteau să conceapă nici un ideal ce trece peste marginile lumii văzute, și nici să se impace cu sublima idee a frățietății, disconsiderând pe cei lipsiți de râvna după întâietate și după stăpânire dictatorială asupra mulțimei pe care să o jefuiască după bunul plac.

Chiar și iudovii, — poporul ales alui D-zeu, — era stăpânit de concepții pur materiale în legătură cu Dzeu și viitorul Mesia. Aceasta i-a făcut să rămână rece, ba chiar să privească cu dușmănie propovăduirea lui Isus. Ei n'aveau nevoie de un Mesia umil și spiritual, ci de un Mesia războinic și viteaz, care să supună toate neamurile pământului, înființând astfel o împărăție mare, peste care să domnească ei, farizeii și cărturarii dornici de bogății și de plăceri senzuale.

Apostolii — oameni simpli fără învățatură, — fiind crescuți în mediul astorfel de concepții materiale, nu-i de mirat dacă doi dintre ei — anume fiii lui Zevedeu, — nu vor să fie egali celorlalți apostoli, ci aspiră la demnități mari, asemănătoare celor deținute de Pilat și Irod; deaceea au pretenția de a ședea alături de Isus și de a fi cei

dintâi sfetnici în împărăția pământească a Domnului.

Isus întâmpină cu blândețe cererea necumpănită a ucenicilor săi, înfruntându-i prin cuvintele: „Nu știți ce cereți!“ „Cei ce împărătesc neamurile le stăpânesc pe ele,“ adevca stăpânitorii sunt tirani iar stăpâniții simpli sclavi. „Însă între voi nu va fi așa, ci ori carele ar vrea să fie între voi mai mare, să fie vouă slugă și cel ce vrea să fie între voi întâiu să fie tuturor slugă.“

Aceste cuvinte divine au darul de a pune în adevărata sa lumină rostul funcțiilor și a funcționarilor de ori și ce categorie. Funcțiile nu sunt distincții plăcute, ci sarcini grele cu mari răspunderi în fața lui D-zeu și a oamenilor. Deaceea nu ambiția deșartă și nici interesele egoiste trebuie să călăuzească pe oameni la ocuparea funcțiilor, ci dorința sfântă de a servi cu cinste și dragoste interesele mulțimei, făcându-se „de toate tuturor“ și având ca pildă vie pe însuși Răscumpărătorul nostru, care „n'a venit să-i slujească alții lui, ci să slujească el și să-și dea sufletul răscumpărare pentru mulți.

Dacă toți acei cari ocupă vre-o funcție ecleziastică sau civilă fie la instituții de stat, fie la cele particulare, în îndeplinirea slujbei lor ar urma cu strictete normele, ce se desprind din această admirabilă învățatură a lui Isus, atunci neajunsurile vieții ar dispărea, dragostea dintre indivizi și popoare s'ar accentua tot mai mult, încât-cu timpul omenimea ar ajunge la punctul culminant al fericirii pământești și ar realiza pe pământ mult dorita împărăție a lui Hristos.

Dr. F.

Doamne dă-mi ochii tăi!

În viața aceasta când atâția nu-și află locul lor, când ne îndestulirea e generală, când mizeria și lipsurile năvălesc asupra sărmanilor oameni, când toată viața nu e altceva decât goana după pâinea de toate zilele, noi, cari am primit sufletul și credința noastră dela Isus, — trebuie să-L rugăm pe El, să ne dea și ochii Lui, ca să putem privi cu privirea Lui viața, suferințele ei, pe semenii noștri și pe noi în șine.

Trebuie, ca viața noastră să fie privită cu ochii lui Isus, prin Isus și cu Isus. Și Isus, care este: — cum El singur a spus — calea, adevărul și viața, dându-și ochii Lui noauă, ne va da viața adevărată, căci ne va da organul prin care să putem privi în viața noastră numai lucrurile vrednice de a fi privite. Și așa, primim dela Isus cu ochii Lui și tot ce e mai bun în viața noastră, tot ce deosebește pe om, de toate celelalte viețuitoare și ce face ca să fim mai mult decât animalul legat de praful pământului. Și dacă avem ochii lui Isus și privim cu acești ochi viața, înțelegem sensul ei. Înțelegem, că ea nu e scop, ci numai un mijloc, prin care putem dobândi viața cea vecinică, înțelegem, că trebuie să avem alte principii pentru judecarea faptelor noastre, decât ale utilitarismului și epicureismului, acelea ale binelui. Și dacă am înțeles aceasta, viața noastră va avea bază solidă, pe care prin faptele noastre putem zidi clădirea minunată a personalității creștine, catolice.

Și dacă privim viața cu ochii lui Isus, atunci ne va fi ușor să privim și suferințele cu ochii Lui. Episcopul Prohászka spune într-una din scrisorile lui, mai frumos decât eu aș putea spune: „Cât de aproape pot să stea, par'că pot să se atingă aceia, cari în privința sentimentului stau infinit de departe unul de celalalt! Acaasta, referitor la nimic nu se evidențiază în conștiința noastră așa, ca la suferințele Domnului Isus, acolo lângă Isus stă gloata și călăul, dar cât de departe stau ei în concepție și sentimente! Și aceștia și Isus privesc crucea, dar ce văd aceștia în ea și ce vede, pentru El și pentru noi toți, Domnul adorabil?

Și eu sunt între privitori. Viața și pe mine mă așează înaintea unei cruci, și eu pot să-o privesc aceasta cruce cu ochii gloatei, sau cu ochii lui Hristos. Acum pentru

mine nu poate fi întrebare, prin sufletul căruia să-o privesc, dar cu hotărîre pășesc lângă Isus și-i spun: „Doamne, sufletul, credința și iubirea mea dela Tine le am, deci e firesc să cer și ochii Tăi. Așa vreau să privesc, cum privești Tu și aceea vreau să văd ce vezi Tu. Știu, că vederea adevărată Tu mi-ai adus-o și crucea și chinurile Tu mi-le-ai potrivit în lumina adevărată. Deci, Doamne, dă să văd.“

Omul lumii, crucea o privește posomorît, ba de multe ori îngrozit, aceasta pentru el înseamnă numai necaz și chin. Dar Domnul Isus Hristos în Crucea a văzut răscumpărare și binecuvântare, mântuire și fericire; El a văzut și fața împăcată a lui Dumnezeu și bucuria nemărginită a sufleteilor răscumpărate prin Crucea. „Și“ — continuă Episcopul Prohászka, — „așa a strâns-o (crucea) la sine, ca cineva, care prin ea și în ea dă binele cel mai mare lumii. Iată răspunsul la întrebarea aceea, cum să privesc crucea și ce să privesc din ea pentru mine; să-o privesc ca izvorul multor, multor daruri, ca un mare bine, ca o scoarță tare și amară, sub care miezul dulce și viabil, vieață și dar se ascunde.“

Și Episcopul Prohászka ne recomandă de un exercițiu pentru postul mare, ca în noi, nu numai omul senzual să reacționeze față de suferințe, ci și omul credinței; și dacă omul trupesc strigă, că crucea e rea și e blestem, celalalt să scoată la iveală binecuvântarea și darul din ea.

Al doilea exercițiu de postul mare să fie, — conform Episcopului Prohászka, — imitarea în suferințe a sentimentelor lui Isus. Isus din iubire a suferit pentru noi, deci și noi să deșteptăm iubirea în suferințele noastre: Pentru Tine Domnul meu să spunem. Căci cum spune Episcopul Prohászka: E fericit acel om, căruia Dumnezeu pe lângă crucea lui, i-a dat și sentimente asemenea lui Hristos.

Aceste sentimente, de a suferi din iubire, azi le aflăm în toată splendoarea lor la stigmatizata din Konnersreuther, la Tereze Neumann. O simplă servitoare, în care iubirea a fost atât de mare, că Dumnezeu a ținut-o vrednică, să retrăească toate suferințele lui Isus, ca să poarte pe corpul ei rănile Lui, care în Vinerile Postului mare sângerează și vine adeseori în stare de extaz, în care stare legăturile ei cu pământul par a fi rupte, nu cunoaște piedeca

spațiului și a timpului, vorbește despre lucruri depărtate în spațiu și în timp, în limba aramică și profesorii dela diferite universități cari o ascultă cu mirare constată, că fata simplă, care nici a citi n'a știut bine, vorbește lucruri minunate în limba vechilor ovrei, într'o limbă moartă, care limbă foarte puțini o vorbesc. Și dacă adăugăm, că Theresze Neumann de ani întregi nu se hrănește, decât numai cu o sfărâmură din Sf. Cuminecătură, — căci are o boală de gât, — putem să înțelegem, că Dumnezeu, cum iubește sufletele curajoase, cari nu se înpăimântă de suferințe.

Și dacă suferința e văzută cu ochii lui Isus, ne va fi ușor, să privim și semenii noștri cu privirea lui Isus. Căci noi îi privim pe semenii noștri cu ochi răi, numai pentru aceea, că ne cauzează suferințe reale sau închipuite, cu voia lor sau fără aceea, Dacă însă, vom avea ochii Domnului, atunci vom avea tăria iertării, — căci și Isus e bun și iertător, — vom avea și O generozitatea ca în toți semenii noștri să vedem și să stimăm chipul lui Dumnezeu, — căci și Isus e marinos — și privindu-i cu ochii dumnezeiești și milostivi ai Regelui nostru Isus și noi vom fi milostivi, — căci El milostiv e. Și atunci e rezolvită problema socială.

Iar dacă ne privim pe noi înșine cu ochii lui Isus, fără milă privim din sufletul nostru tot ce nu-i place Lui fie cuget, sentiment sau jocul imaginației și ne păzim de faptele cari îi displac Lui. Din inima noastră și cu prețul sângelui ei, depărtăm toate afecțiunile cari nu sunt dela Isus.

Și atunci sufletul nostru va deveni curat, viața noastră plină de virtute și noi vom fi între toate suferințele și mizeriile nespuse de fericiți.

Deaceea să ne fie rugăciune zilnică: Doamne, dă-mi ochii tăi!

Dr. Irina Berinde.

In războiul mondial au luat parte 35 milioane de soldați. Dintre aceștia 10 milioane au căzut sau au fost răniți mortal. Războiul a ținut 1551 zile și așa pe o zi cad 6400 cazuri de moarte. Intre acești morți nu sunt numărați acele 13 milioane de persoane, cari din diferite pricini au murit acasă. —

Crucei

Cruce dulce și amară :
Simbol al două lumi opuse,
Slăvirea Ta e tot mai rară
Și iubirile-s apuse.

Slăvirea Ta e tot mai rară
Și iubirile-s apuse;
Parcă-s morți cei ce-Ți cântară
Și cel ce povara-Ți-o duse.

Parcă-s morți cei ce-Ți cântară
Și cel ce povara-Ți-o duse ;
Cruce dulce și amară :
Simbol al două lumi opuse ! . . .

* * *

Puterile-Ți încătușate
Vor izbucni Cruce din nou,
Și vor luci cu împăcarea
Două lemne 'ncruciate.

Ce-au făcut din Tine, Doamne !

Chipul Mântuitorului nostru drag atârnă ofilit pe Cruce : „Sfârșitu-s'au !” . . . Ofilit, sbârțit, chinuit, ca floarea galbenă de nalbă smulsă și mototolită de vânturi . . .

Și câtă milă, Doamne, ai avut de orbăcăiala noastră prin noapte ! Ți-ai suflat „Cuvântul Tău” peste noi. Dar inimile noastre împietrite nu l-au primit. Sau a tremurat ca o lucoare de-o clipă peste ferestrele noastre de întunec și s'a perdut. Sau lăsându-se în inimile noastre, l-au înăbușit patimile ce mișunau ca șerpilii.

În sufletele noastre s'au împletit lujerul de lumină cu cel de întunec și cresc împreună. Dar, Tu Doamne, întârzi mereu clipa judecării, clipa din urmă ; aștepti mereu ca lujerul de lumină să se facă spadă de foc și să taie din adânc alături, în rădăcina neghinei.

Ne-aștepti mereu, trimeți mereu, Tu cel Bun, trimeți după noi, ne îmbii la lucru în via Ta, oricât de târziu, dar numai să

venim, să venim și să muncim cu toată inima, cu toată înțelegerea și dragostea, și ne răsplătești tot atât de bogat cași pe cel venit din zorii zilei! așa de mare e mila Ta, Doamne, față de noi, nemernicii!

Din brațele Tale ne-am smuls și ne-am lăsat în jos la vale pe căile ce ni se păreau umbrite numai de pomi în floare, cu imbieri de isvoare și de cântece, dar Tu rămânând în prag, privind departe peste întunerecul în care ne prăvăliam pătimiși, statornic ținând lumina sus, cât mai sus, cu brațul străfulgerat de chemarea arzătoare a dragostei iertătoare, ca noi să ne desmetim, să ne rușinăm, să ne pocăim și să ne întoarcem.

Ai deschis, Doamne, ușa lui Zacheu și ai mas acolo, numai cât ai văzut inima curată, dornică de ispășire, gata să tămăduiască tot răul făcut. Cât simți, că din căsuțele noastre întunecate râvnim spre Tine, ne și deschizi ușa, cu ochii plini de milă, de iertare, aducându-ne în mâinile Tale sfinte, merindea ce ne trebuie.

Toate le-ai făcut pentru noi, Doamne, toate potecile mântuirii ni le-ai arătat.

... Și acum, Chip Sfânt și nespus de dulce, spânzuri în bătaia vânturilor pe Cruce... Capul Tău s'a inclinat pe piept. De pe fruntea încununată și înțepată de spini mai picură câte-o lacrimă de sânge. Degetele mâinilor Tale fine pare că încă împrăștie binecuvântare... și de pe buzele Tale nobile pare, că încă susură: „Doamne, iartă-le, că nu știu ce fac!”

... Și crește noaptea... și luminile Trupului Tău palid răsbat prin întunec, departe, peste noi, păcătoșii îngenunchiați și plângând de durere: „Ce-au făcut din Tine, Doamne, păcatele noastre!”

Octavia Corodeanu

Tara Preafericitului Părinte dela Roma.

Locuitorii acestei țări sunt puțini: 639, de diferite neamuri. Cei mai mulți sunt Italiani în număr de 495. Din numărul total al locuitorilor numai 5 sunt femei, restul bărbați dintre cari mulți preoți sfințiți, cari nu se vor căsători. Locuitorii toți sunt slujbași ai Statului Papal. Cetățean de naștere al acestui Stat este numai unul, care s'a născut pe teritoriul Statului Papal după înființarea lui în forma de azi. Fiindcă în acest stat s'a șters toate taxele de vamă și impozitele pe mărfuri — articolele, ce se desfac pe piața vaticană sunt extrem de eftine față de prețurile din alte țări.

Se folosesc banii italieni, dar și Cetatea Vaticană are bani proprii, cari afară de chipul Papei poartă chipul Maicii Dlui sau a Mântuitorului.

Ordinea se susține prin jandarmi, cari mai mult servesc pentru pompă, căci disordini nu se prea întâmplă. În acest stat nu se poate cumpăra loc, casă sau așa ceva, că singurul proprietar este Papa, care este stăpânul tuturor pe teritoriul acestui stat. Firicelul de iarbă până la cel mai înalt copac este proprietatea Lui. Drepturi nimeni nu are. Cui dă El ceva drepturi, le are, cui nu-i dă, n'are.

Calendar săptămânal.

17—23 Aprilie 1932.

17. Dumineca V. Paresimi. (Ev. d. Marc. 10, 32.) C. Sim. Pensul † 536.
18. Luni. P. Ioan
19. Marți C. Ioan din peșterea.
20. Mercuri. P. Teodor.
21. Joi. M. Ianuarie † 305.
22. Vineri. C. Teodor Sicheotul.
23. Sâmbătă Sf. George † 303. (Ev. d. Ioan 11, 1.)